

V Marijanu se je nekaj pretrgalo. Stisnila ga je tesnoba pri srcu, v grlu ga je dušilo.

»Ga torej res ne bo več nazaj!« je zahlipal.

Čelo se mu je pomračilo, sivo in mračno so mu sršele oči po sončni zemlji. Ni bilo veselja, ne življenja pod tem svetlim soncem, ki bi ga moglo v tem trenutku vzradostiti in potolažiti. Ob grenkem spoznanju je čutil za izgubljenim na srcu neizmerno težo.

V žepu je stisnil nekaj svetlih belih novcev, ki so mu ostali od vožnje domov. Na inštrukciji si jih je zaslužil. Potegnil jih je na svetlo in jih motril na dlani. Kam bi z njimi, s temi belimi novci? Zdi se mu, da ga žgejo. Kam bi jih dal, da ga ne bi sovražili, kakor da bi bili ukradeni?

»O, oče! Pridi! Rad ti jih dam! Kupi si zanje pijače, da boš spet vesel in zadovoljen! Saj me ni sram, če piješ; le da boš spet med nami!«

Hipoma ga je obšlo grenko občutje. Trpek nasmeh, kakor zledenel, se je ustavil na njegovih ustih. Neskončno žalostno srce se mu je skrčilo, vzdrhtele so mu tenke roke.

»Pa jih še jaz ne maram, če tebe ni!« je siknil skozi zobe.

Zalučal je svetle novce na njivo med rastočo koruzo.

Potrt in skrušen od žalosti in od grenkega spoznanja se je zleknil med visoko travo ob njivi in se bridko razjokal...

Pepči Marinčeva I V varstvu

Zbledele plošče marmornih stopnic
bolešno barva plamen večne luči.
Strogo varujejo molčeči ključi
zastrte tajne resnih spovednic.

Pobožen mir počiva sam v klopeh,
somrak iz kotov senc temò razsiplje.
Pomlad s cvetočimi rokami tiplje
čez sklonjena slemena vaških streh.

Smehlja se nama Mati vedno znova,
vpognila sva pred njo kolena trda.
Zdaj plaha sva, brez žalosti in srda,
ko vdano prosiva jo blagoslova.